

Entrevista a: **CARME PARÉS**

Alguns la coneixen per la Carme de cal mestre, altres per la Carme de catequesi, però tothom coincideix en destacar la humanitat, senzillesa d'aquesta quartenca que avui ens ha obert les portes de casa seva i ens ha permès convertir una simple entrevista en una tarda distesa i agradable.

Ens diu el nom complet?
Carme Parés Pagès.

On va néixer?

Vaig néixer a Sant Jordi Desvall, sóc empordanesa, però vaig estar-hi només 6 mesos, després em van dur a Quart. Això era el 1915.

Com va ser que va venir a Quart?

El meu pare era mestre i va venir aquí perquè ell va demanar per anar a Girona o aquí, que n'era més aprop que no pas Sant Jordi.

Quans germans eren?

En Josep, que va morir dos mesos abans de la guerra, quan tenia 25 anys, en Jaume, que va morir fa poc, i jo.

Sempre ha viscut allà mateix?

Quan tenia dos anys vaig anar a la casa que m'he estat fins ara, allà on hi havia el Banc Popular ens hi vam estar 1 any i mig. Jo hi estava molt contenta perquè amb l'Àngel, dec tenir 7 anys més que ell, me'n recordo que venia a casa quasi cada vespre i li deia a la mama: -"Senyora Maria, deixa venir a la nena a jugar? -Sí, ja pots comptar, que la nena ha de fer coses! -Va, una mica.... "Jo anava a casa seva, la seva mare ens covia una poma i jugava amb ell com si fòssim germans.

Vostè que és filla de mestre, ens pot dir si és cert això de "passar més gana que un mestre d'escola"?

No, perquè el meu pare i la mama eren molt treballadors, i sembraven patates, i teníem hort, pollastres i gallines. Quasi cada any per Nadal ens comprava un "pavo", torrons i aquestes coses.

Els animals els matava vostè?

Quan tenia 13 anys, la mama va estar malalta i em va dir que matés un conill, és l'únic que he matat en la meva vida. Quan el vaig tenir mig escorxat es va posar amb uns crits pobre bèstia! Vaig pujar a dalt i li vaig dir a la mama "Fa uns crits pobre animal", va venir en Josep, li va donar un cop molt fort al cap i me'l va acabar de matar. Després

vaig excorxar-lo i els hi vaig dir: "No en mataré mai més cap!" i mai més n'he matat cap. Si hagués de menjar carn morta per mi, no en menjaria pas.

Un cop la mama va matar dos ànecs, i em va dir: "Vine que m'ajudaràs". Agafo l'ànec, l'aguantava, i a terra hi havia l'altre, vaig veure que mirava enlaire i vaig pensar "pobre bèstia deu pensar, ara l'han matat a ell i ara et toca a tu" I li vaig dir a la mama "espavileu-vos, però jo me'n vaig!"

La gent diu que els animals no pensen ni parlen. Parlar sí que parlen, perquè els estrangers no els entenem pas, però no podem pas dir que no parlen, el que passa és que no els entenem. Els animals entre ells sí que s'entenen perquè quan marxen, les orenetes, marxen totes juntes, i un gos o un gat, si te l'estimes veus que estan contents i si tenen gana els dónes de menjar.

Era diferent el que ensenyaven abans a l'escola?

Sí, però jo a l'edat que ténen molts nanos ara comprenc que sabia molt més que ells, perquè jo escrivia molt bé i dibuixava molt bé ja de petita. El dibuix m'agradava molt, i si fós ara potser hagués estat dibuixant perquè m'encantava molt. El meu pare volia que estudiés per mestra, però jo per a mestra no vaig